Temps Ordinari - Quart diumenge

Per LlorencP el dl., 27/01/2025 - 12:50

Ml 3,1-4
He 2,14-18
Lc 2,22-40

Avui llegim el passatge preciós de la presentació al Temple de Jesús, als 40 dies del seu naixement. Ens podem fixar en les tres persones protagonistes d'aquestes escenes, a part de Maria i de Josep, que s'ho mirarien tot ben admirats.

En primer lloc, veiem Simeó. És el primer que, quan arriben al Temple, reconeix en aquest infant el Messies esperat. Potser per reconèixer Jesús com a Senyor calen algunes disposicions que podem veure en Simeó.

Ens diu el text que era un home "just i pietós". Bona combinació! Pietós, és a dir, donat a la pregària, a les celebracions religioses del seu poble, que vivia amb gran profunditat, una intimitat gran amb el Senyor Déu… Però alhora era un home 'just'. La seva fe no el tancava en si mateix, sinó que el feia ser més just, més atent a les necessitats dels altres, més curós amb la justícia i la bondat que s'escau a una persona amarada de relació amb Déu.

Però a més, sant Lluc ens diu dues coses importants més: Simeó vivia "expectant", esperant la vinguda del Messies. Veiem en Simeó una figura de l'esperança, que no impedeix el viure intensament la vida de fe i de compromís amb les persones, el món i les seves necessitats. I a més, ens recorda que "tenia en ell l'Esperit Sant". Vivia d'acord amb els dictats de l'Esperit del Senyor…

Ens podem preguntar nosaltres com vivim la nostra fe i el nostre compromís envers els altres, la justícia. I podem veure també com vivim la nostra esperança…

Potser així, l'Esperit ens pot ajudar a descobrir la presència del Senyor en la nostra vida, i impulsar-nos a viure'l més profundament i a proclamar-lo amb la nostra vida…

També veiem Anna, aquella dona gran, que no es movia del Temple, tants anys allà esperant, podem suposar, ajudant els peregrins, servint, pregant amb els que venien a les festes de Jerusalem… Podem veure en Anna la figura de la fidelitat, la perseverança, la força de la seva pregària, 'nit i dia' en el servei i la pregària…

Anna ens pot servir també, potser, com a mirall, per veure: com estem nosaltres de fidelitat, de perseverança durant anys i anys quan res important no sembla passar, com estem d'intensitat en la nostra pregària i relació amb el Senyor?

I finalment, veiem l'infant Jesús, el veritable protagonista de l'escena, al voltant de qui tota la resta gira. Tots esperaven, el veuen, el lloen, el proclamen, agraeixen, esperen la seva manifestació… i el tenim aquí, lliurat al Senyor, com s'havia de fer amb els primogènits als 40 dies de néixer, en el dia de la seva Presentació al Temple…

La sorpresa d'aquest relat és que sí, tot primogènit era consagrat al Senyor, era ofert a Déu. Però en el cas de Jesús, en aquesta escena és com si passés al revés: és Déu, el Senyor, qui el presenta i el consagra per oferir-lo a la humanitat.

Podem avui agrair, simplement, com Jesús és l'enviat del Pare per oferir-lo a tota la humanitat, a tots nosaltres.

I ens podem preguntar si l'acollim amb l'entusiasme de Simeó, la passió d'Anna, la joia dels Pastors que vam veure per Nadal, i la responsabilitat sorpresa de Maria i Josep…

Com acullo jo Jesús en la meva vida? Què puc aprendre de les bones disposicions de la pregària i la justícia de Simeó, de la fidelitat i passió d'Anna, de la responsabilitat serena i acollidora de Josep i Maria?

Senyor que et sàpiga acollir en la meva vida com ho van fer Simeó, Anna, Josep i Maria.

ETIQUETES
JUST EXPECTACIÓ ESPERIT PERSEVERANÇA